

[Maisted]

mennesker, hvis man følger denne regerings og den forrige regerings tanker om at inddrage statselskaber. Det er penge, der burde være gået i statskassen, så de kunne bruges til at lette skattetrykket og mindske omkostningerne for erhvervslivet.

Det er ligeledes urimeligt at bruge eventuelle indkomster fra Nordsøen til at opbygge et statselskab, der på grund af pengestrømmen kan udvikle sig til en stat i staten, når man ved, at der sandsynligvis kun er tale om en afgrænset tidsperiode på omkring 40 år. Et sådant statselskab vil have politisk indflydelse på dansk økonomi. Vi har allerede fået en forsmag på, hvordan det går, i forbindelse med naturgassen, og vi har set, hvordan formanden for D.O.N.G., som er finansieret af skatteyderne, har forsøgt at øve politisk pres på folketinget. Alt dette viser kun den rolle af negativ karakter, som sådan et statselskab vil spille. Det mener jeg bestemt ikke man kan tolerere i et demokratisk samfund.

Man behøver heller ikke megen fantasi til at forestille sig den økonomiske katastrofe, det danske samfund kan komme ud for, hvis statselskaberne i løbet af f.eks. en 20 års periode har overtaget størsteparten af risikoen ved indvinding af kulbrinterne i Nordsøen. Der kan f.eks. dukke en ny, billig energikilde op på verdensmarkedet, eller det kan – som der er noget der tyder på – gå hen og give underskud at indvinde kulbrinter i Nordsøen. Der skal ikke noget stort yderligere fald i råoliepriserne til, før det bliver en dårlig forretning og en tvivlsom forretning. Det kan altså svinge stærkt, som vi har set inden for de sidste 10 år, og ingen ved, hvad der vil ske i en periode på 20 år. Det vil være en katastrofe for det danske samfund, og det er den enkelte borger, der vil komme til at betale dyrt for, at der i dag er et flertal i folketinget, der ønsker at socialisere det danske samfund.

Det er det glade vanvid, at befolkningen skal løbe en økonomisk risiko, når det er helt unødvendigt, idet staten har alle muligheder, som jeg beskrev før, for at bruge andre instrumenter, der sikrer den danske stat broderparten af det overskud, der måtte komme fra Nordsøen, og samtidig kan undgå en risiko for tab netop ved at lade være med at oprette disse statselskaber, men blot via produktionsafgifter, arealafgifter, kulbrinteskate,

og hvad ved jeg, kan sikre sig, at der går en væsentlig del af overskuddet – så lang tid det giver overskud – i statskassen. Det er altså helt unødvendigt, at staten løber nogen form for risiko. Det er altså helt unødvendigt, at den danske borger skal være med i det circus, som man lægger op til ved at danne statselskaber.

Det har også en helt anden indflydelse på det danske samfund, hvis man følger den model, at man bygger et stort statsligt selskab op. Man vil bruge milliarder af kroner på at uddanne specialister på området, man vil bruge milliarder af kroner på en industrigren, som vi alle ved er tidsbegrænset. Disse milliardbeløb kommer ikke det danske samfund til gode – bortset fra specialisterne på området – men den øvrige danske industri kommer til at lide, fordi de vil komme til at mangle denne kapital. Den vil også komme til at lide under et lønpres. Det har vi jo set alle steder i verden, hvor man har ydet skatteydernes midler til statslige olieselskaber; dér har man set, hvordan den øvrige industri er sygnet hen. Det er da en komplet tåbelig politik at undergrave den øvrige del af dansk industri, som vi efter tidsperioden på 40 år skal leve af, fordi man nu har fået den skøre idé, at man vil socialisere det danske samfund, og så begynder man minsandten dér, hvor der er den allerstørste risiko for, at det giver et bragende tab.

Da det er helt indlysende, at hr. Poul Nielson som handelsminister eller industriminister ikke vil stoppe ved energisektoren, vil han med lige så god ret og med samme model kunne komme og sige, at nu skal staten have 20 eller 25 pct. i en hvilken som helst anden dansk virksomhed.

Det her er et udtryk for, at de borgerlige regeringspartier er løbet fra deres egne ord om at styrke den private sektor; de er medvirkende til at fremme en socialisering af det danske samfund.

Emmert Andersen (CD):

Jeg vil gerne takke energiministeren for redegørelsen vedrørende 1. udbudsrunde. Centrum-demokraterne er enig med energiministeren i, at det må være rigtigt, at hele det areal, der er til rådighed, udbydes samlet. Der er for os ingen tvivl om, at netop dette vil sikre den bedst mulige efterforskning og